

เกี่ยวกับผู้เขียน : ดร. สาญ สรณาคมน์
Ph.D. (Finance), University of Alabama, USA
อาจารย์ประจำ วิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารการเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการลงทุน

สุขอย่างยั่งยืน ต้องมีหัวใจแห่งการออม

▶▶ สวัสดีท่านผู้อ่านครับ ฉบับที่แล้วผมหายไปด้วยภารกิจบางประการ กรุงเทพฯ ออกได้ แมกกาซีน ฉบับนี้ผมขอพูดต่อเนื่องถึงเรื่องการออมอีกสักหน่อย เพราะว่าเรื่องของการออมนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง และเป็นเรื่องระดับชาติได้อย่างไร

ผมขอเล่าอย่างนี้ครับ รัฐบาลอยากเห็นคนไทยมีเงินเก็บและอยากให้ประชาชนออมเงินมากขึ้น หากประชาชนไม่มีเงินเก็บ เมื่อเกิดความจำเป็นต้องใช้เงินขึ้นมา ประชาชนจะทำอย่างไรได้บ้าง ท่านผู้อ่านลองนึกภาพตามผมไปนะครับ สมมติว่านาย ก. เกิดเจ็บป่วยขึ้นมา แล้วไปทำงานไม่ได้ ไม่ได้หมายความว่านาย ก. ต้องใช้เงินเพื่อรักษาตนเอง แต่เพียงอย่างเดียว เพราะถ้ารัฐมีสวัสดิการรักษายาบาลให้ทุกคนฟรี นาย ก. ก็ไม่จำเป็นต้องมีเงินออม เพราะค่ารักษายาบาลนั้นรัฐบาลออกให้ แต่สิ่งที่รัฐบาลไม่ได้ออกให้คือเงินที่นาย ก. ควรได้ระหว่างที่ ไม่สามารถทำงานได้

ประชาชนจำนวนมากของประเทศไม่ได้ทำงานกินเงินเดือนหรืออยู่ในระบบประกันสังคม หากแต่คนเหล่านี้อาจจะประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ทำอาชีพเกษตรกรรม ประกอบอาชีพอิสระ ดังนั้นคนกลุ่มนี้จึงไม่ได้ถูกบังคับให้ออมเงินผ่านการหักเงินเดือนตามระบบประกันสังคมหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เป็นต้น

ขณะนี้ รัฐบาลเริ่มมีแนวคิดเรื่องการดูแลรักษาสุขภาพประชาชนคนไทยทั่วประเทศ ด้วยมาตรการรักษาฟรีเพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายเรื่องสุขภาพ แต่นั่นไม่ใช่ภาระค่าใช้จ่ายอย่างเดียวของประชาชน หากนาย ก. ซึ่งประกอบอาชีพ

รับจ้างทั่วไป เช่น ขับแท็กซี่ไม่สามารถทำงานได้ นั่นก็แปลว่าเขาจะขาดรายได้ช่วงที่ไม่ได้ทำงาน ถ้านาย ก. มีภรรยาและลูก ที่ต้องพึ่งรายได้ของนาย ก. นั่นก็แปลว่าการที่คน 1 คน ไม่มีเงินได้จะมีผลกระทบต่อคนอื่นอย่างน้อย 2-3 คน เมื่อไม่มีเงินได้ นาย ก. ก็อาจจะต้องไปยืมเงินคนอื่น หรือไปติดหนี้ในระบบ ซึ่งอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในระบบนั้นสูงมากอย่างที่เรารู้จะทราบๆ กันดี ดังนั้นรัฐบาลพยายามจะออกมาตรการทั้งภาคบังคับและภาคสมัครใจ แต่ถ้ารัฐไม่บังคับประชาชนก็อาจจะไม่ยอมออม ดังนั้นสิ่งที่รัฐบาลทำได้ก็คือ การให้สิทธิพิเศษบางอย่าง เช่น รับประกันว่าเงินต้นที่ออมไปจะอยู่ครบและได้ผลตอบแทนไม่ต่ำกว่าการฝากเงินหรือการให้นำเงินที่ออมไปหักลดหย่อนภาษีได้ เช่น RMF และ LTF

นอกจากความเจ็บป่วยที่จะทำให้ นาย ก. ไม่มีเงินได้ ช่วงสั้น ๆ ช่วงหนึ่งแล้ว อีกช่วงหนึ่งที่น่ากลัวกว่าก็คือ ช่วงที่ นาย ก. จะไม่มีเงินได้เป็นระยะเวลานานนับสิบ ๆ ปี ครับ ผมพูดถึงตอน นาย ก. เข้าสู่วัยเกษียณหรือเกิดทุพพลภาพ ขึ้นมา หลายอาชีพระยะเวลาทำงานเพื่อหาเงินถูกจำกัดที่ อายุ 60 ปี เรียกว่าเกษียณ บางอาชีพก็มีอายุงานสั้นกว่านั้น เช่น นักมวย ถ้าจะให้ชกจนอายุครบ 60 ปีก็คงจะไม่ไหว บางอาชีพก็ขึ้นอยู่กับฝนฟ้า เช่น เกษตรกรรม ผู้ประกอบ อาชีพก็จะมีเงินได้เพียงช่วงเวลาไม่กี่เดือนในปีหนึ่ง อาชีพ นักแสดงก็เช่นกัน ดาราบางคนแสดงละครหรือภาพยนตร์ มาเป็นเวลาสิบ ๆ ปี แต่บางคนก็แสดงเพียงไม่กี่เรื่องแล้วก็ หายหน้าหายตาไปจากวงการ

ดังนั้น สรุปได้ว่ามนุษย์ทุกคนมีช่วงเวลาและโอกาส จำกัดในการหาเงิน อายุเฉลี่ยประมาณ 75 ปี ช่วงประมาณ 25 ปีแรกเป็นช่วงที่ต้องใช้เงินคนอื่น (พ่อ/แม่) เพื่อกินอยู่ และศึกษาเล่าเรียน ช่วงเวลาต่อมาที่ขึ้นอยู่กับช่วงแรกว่า เรียนมาสูงและเป็นสาขาอาชีพที่หางานง่าย รายได้ดีหรือไม่ เรียกว่าถ้าเลือกเรียนถูกและลงทุนตั้งใจเรียนก็จะทำให้มี โอกาสหาเงินได้มาก ช่วงหลังเกษียณที่ไม่มีรายได้แต่รายจ่าย กลับเยอะมาก ทั้งดูแลสุขภาพตนเอง ดูแลลูกหลาน แบบนี้

ออมเงินแล้ว เราต้องนำเงินออมไปต่อยอดด้วยการลงทุน ด้วยเพื่ออย่างน้อยจะได้รักษาอำนาจซื้อและระดับความเป็น อยู่ของชีวิตเราเอาไว้ได้

สำหรับพระราชบัญญัติกองทุนการออมแห่งชาติ (ก.อ.ช.) ที่ฉบับก่อนมีรายละเอียดของพรบ.นี้ไปบ้างแล้ว ก็คิดว่าน่าจะมีผลบังคับใช้ปีหน้า ก็อยากเสริมไว้ถึงผู้ที่ไม่ได้ทำงานกินเงินเดือนทั้งหลายให้พิจารณาและอย่าลืม ว่าเราออมได้มากแค่ไหนต่อเดือน เพราะเงินที่ทานออม ไปนั้นไม่สามารถถอนไปใช้ได้จนกว่าจะเกษียณอายุ ไม่ใช่ ส่งเงินออมไปเดือนละ 1,000 บาท แล้วไม่มีเงินใช้ ต้องไป กู้เงินนอกระบบมาใช้อีกแบบนี้ไม่ดีแน่ อีกอย่างเงินที่รัฐบาล สมทบให้นั้นมีเพดานขั้นสูง ไม่ใช่เราออมเดือนละ 1,000 บาท แล้วรัฐจะสมทบให้เดือนละ 1,000 บาทอีก (ตรงนี้ รัฐกำลังพิจารณากำหนดเพดานขั้นสูงอยู่ว่าจะสมทบให้ ไม่เกินกี่บาทต่อเดือน)

สุดท้ายนี้ มองดูแล้วเหมือนรัฐบาลจะมีแต่เสียกับ เสีย แต่จริง ๆ แล้วรัฐบาลได้เยอะมาก คือ ได้เห็นประชาชน มีเงินออมไว้ใช้ยามเกษียณ ลดปัญหาสังคมที่อาจจะตามมา จากการที่ประชาชนไม่มีเงินออม เช่น การขโมยทรัพย์สิน การผลักให้ประชาชนเข้าไปสู่วงจรของเงินกู้ยืมนอกระบบ ลดภาระค่าใช้จ่ายในการป้องกันอาชญากรรมและค่าใช้จ่าย ในการสร้างคุกตาราง เป็นต้น เท่านั้นรัฐบาลก็คุ้มแล้วครับ!

รัฐบาลอยากเห็นคนไทยมีวินเก็บ และอยากให้ประชาชนออมเงินมากขึ้น หากประชาชนไม่มีวินเก็บ เมื่อเกิดความจำเป็นต้องใช้เงินขึ้นมา ประชาชนจะทำได้บ้าง

ไม่ออมเงินตั้งแต่ตอนที่ไม่มีเงินได้ แล้วจะไปออมตอนไหนครับ แต่การออมเงินด้วยการฝากเงินอย่างเดียว เห็นทำว่าจะไม่ สามารถรักษาอำนาจซื้อได้ คำว่าอำนาจซื้อที่ถ้าแปลง่าย ๆ ก็คือ เมื่อก่อนเราเคยใช้เงินซื้อของชิ้นหนึ่งในราคาเท่าไร แล้ว เมื่อเวลาผ่านไปเรายังซื้อของได้เท่าเดิมหรือไม่ ยกตัวอย่าง ง่าย ๆ เมื่อก่อนผู้เขียนเคยทานข้าวบวกับข้าว 1 อย่างราคา 5 บาท ปัจจุบันข้าวบวกับข้าว 1 อย่างราคาไม่น่าจะต่ำกว่า 20 บาทแล้ว แปลว่าอำนาจซื้อลดลงไปจากเดิม อันนี้นักเศรษฐศาสตร์เรียกว่า “ภาวะเงินเฟ้อ” ดังนั้นนอกจาก